

creștini despre ceea ce se petrecea; și întâlnindu mai întâi „Batallionul sacru“ îl informă de înfrângerea ce se făcea lui Caravia. Vitezul și patriotul comandant al acestui batallion, N. Ipsilante, aflându acesta și mișcat de un sentiment de compătimire și de entusiasm, adună în totă pripa pe cei 300 Ierolohiți ¹⁾, cari în acel moment cullegu cirșe de prin pomi spre a și alina fmea, și plin de manie, allergă împreună și cu alți 100 de călăreți, în ajutorul lui Caravia.

Incepuse uă mică plóie, care din ce în ce se măiea; cu tóte acestea ei mergu cu pasu iute, formați în 2 colóne. Cum ajunseră la locul luptei se încăerară cu multu entusiasm și, cu totu micul număr, sustinură uă luptă din celle mai pismătare contra a 2600 de turci. Acești jun și neesperimentați luptători de și cădeu cu grămada în fața glónțelor inamice, dér nu se retrăgeu. Caravia, îndată ce vedu pe Ierolohiți în luptă, împinsu de un simțiment de resbunare, pentru-că i se luase comandă acestui batallion, seú pentru că voia, póte, să profite de ocasiune spre a deserta, se retrase din luptă; ier Ierolohiți, nedepriși cu resbellul, rămânendu isolați, allergară la celle 2 tunuri ce sedau spre a se apéra mai bine, și astu-felú mai putură prelungi óre-cum resintința.

1 Acestu nume se da cellorú cari formaú „Batallionul sacru“ din țicerea grecescă *Ieros-Lohos* (sacralu-batallionu).

(Nota Autorului)